

**Τραγουδούνε χείλη λάλα
γιά τήν ζάχαρη και τάλλα**

Σὺ ποῦ πέταξες εἰς ὕψη, ζάχαρη χαριτωμένη,
στρέψε δὲς ἠλαρωμένη
πῶς σὲ κυνηγοῦν πολλοὶ
και φωνάζουν σὰν τρελλοί.

Κι' ἂν σὲ τοῦτο μας τὸ χάλι
και μπακάληδες μεγάλοι
και μπακάληδες μικροί.

Σ' ἔχουμε μὲ τρόπο κρόφει
γιὰ νὰ σὲ πετοῦν εἰς ὕψη
και νὰ φαίνεσαι πικρή.

Κι' ἂν εὐρίσκεισαι κρυμμένη
κὰν σὲ σβώλους, κὰν τριμμένη,
φανερῶσου, μὴ μας κάνης
ἄνοι κάτω τῆς χολαῖς,
κι' ἔλα πίκραις νὰ γλυκάνης
τοῦ Ρωμαϊκοῦ πολλαῖς.

Μὰ και σὺ, γλυκὸ φασόλι,
ποῦ και σοῦ θρηνοῦμεν δλοι
τήν ἀνέλπιστη φυγή.

Κύτταξε και τήν Ἑλλάδα,
ὅπου μῆτε φασουλάδα
δὲν τῆς δίνουν γιά φαγή.

Ἄλλοτε τὰ Καρναβάλια
κι' ἂν δὲν εἶχαμε παράδες,
σὲ ποικίλους μασκαράδες

ἔρριχναν μὲ τὰ τσουβάλια,
ἔρριχναν μὲ τὰ σακούλια
και τῆς φούκταις τὰ φασούλια.

Ἄλλοτε τὰ Καρναβάλια
κι' ἂν δὲν εἶχαμε παράδες,
σὲ ποικίλους μασκαράδες

Ἄλλοτε τὰ Καρναβάλια
κι' ἂν δὲν εἶχαμε παράδες,
σὲ ποικίλους μασκαράδες

Ἄλλοτε τὰ Καρναβάλια
κι' ἂν δὲν εἶχαμε παράδες,
σὲ ποικίλους μασκαράδες

Ποῦ και κάρβουνο σὰν πρῶτα;
ποῦ και σὺ, ποῦ δίνεις φῶτα
και φωτίζονται νυκταῖς;

Και δὲν θέλομε φεγγάρια
και δὲν βλέπομε φανάρια
νάσαι σὰν κωλοφωταῖς;

Μ' αὐτὸ τὸ Καρναβάλι μας και σὺ πετάξες εἰς ὕψη...
Θεοῦλη μου τί χρόνοι!...
μῆτε καρβουνοσκένη
δὲν δίνουν σὲ κανένα μας τὰ μούτρα του νὰ τρίψης.

Ἄλλοτε τὰ Καρναβάλια
κι' ἂν δὲν εἶχαμε παράδες,
σὲ ποικίλους μασκαράδες

Ἄλλοτε τὰ Καρναβάλια
κι' ἂν δὲν εἶχαμε παράδες,
σὲ ποικίλους μασκαράδες

Ἄλλοτε τὰ Καρναβάλια
κι' ἂν δὲν εἶχαμε παράδες,
σὲ ποικίλους μασκαράδες

Ἄλλοτε τὰ Καρναβάλια
κι' ἂν δὲν εἶχαμε παράδες,
σὲ ποικίλους μασκαράδες

Πλὴν ἀκούσαντες μὲ τέρψην κι' εὐχαρίστησαν πολλὴν
τὰς θηλώσεις τοῦ Σκουλοῦδη ὅστιν κατ' ἔνομα Βουλήν,
δὲν μὰς μέλει κι' ἂν μὰς φέρουν τὴν πανάρχατη λουσέρνα
κι' ἂν ἡ πείνα φοβερὴ τοῦ κοσμάκη τῆς φωλιαῖς,
εἰσάσθε νὰ καρθαμῶνουν τῶν γερόντων τὰ Κουδέρνα,
κι' ἂς μὰς λὲν νὰ τρώμεν εὐδοκίας και νὰ ξύνωμε κοιλιαῖς.